

dit het einde betekenen, het einde van dit spel, het einde van mij. Ik kus haar voorhoofd. "Welterusten, mama."

Net voor ik de deur sluit, fluistert ze: "Vaarwel, mijn Melissa."

Mijn naam is Jasmijn Greenbergen. Waarom noemt ze me Melissa? Misschien heet ik wel echt zo. Misschien weet ik niet eens wie ik ben. Ik ga naar mijn kamer. Die is zwart, donker, mistig en eindeloos groot. Er staat alleen een bed, niets anders. Geen kast, geen tafel, geen stoel. Ik heb ook niets nodig. Doden hebben geen meubels nodig, toch? Ik zucht diep. Eindelijk is de dag voorbij.

Ik voel me leeg, vanbinnen uitgehold. Misschien leef ik niet eens. Misschien ben ik al dood en weet ik het alleen nog niet. Ik zou de deur uit kunnen lopen, maar ik doe het niet. Ik blijf hier. Elke dag opnieuw, steeds hetzelfde. Wat bezielt me? Waarom heb ik geen leven, geen vrienden, geen toekomst? Ik wéét dat zulke dingen bestaan, school, werk en liefde, maar buiten deze muren is niets. Wanneer ik mijn ogen sluit, denk ik aan een ander leven. Alsof ik, ergens in een andere tijd, niet op dit bed lig, maar ergens anders ben. Als er een vroeger bestond, was ik iemand anders. Iemand die leefde, die studeerde, die vrienden had. Maar dat is nu allemaal verdwenen. Alsof het nooit bestaan heeft.

HOOFDSTUK 2:

ALBANIË

Eigenlijk was mijn enige vriendin Lola. Ik kende haar al sinds ik geboren was. Ze woonde recht tegenover mij. We groeiden op in hetzelfde dorp en gingen naar dezelfde school. Onze moeders waren beste vriendinnen. Ze kwamen vaak bij elkaar over de vloer om te koken, breien, films te kijken of te knutselen.

Het was midden april. De paasvakantie was net voorbij en Lola was nog steeds niet terug van haar familievakantie in Spanje. Ik haatte het om alleen naar school te gaan. Ik was het buitenbeentje, de vreemde, de stille... Degene die nooit op feesten of evenementen verscheen.

Binnenkort stond de schoolreis naar Tirana op het programma. Iedereen had het erover. Het zou zeggegd de beste schoolreis van ons leven worden, omdat het de laatste reis voor het afstuderen was. Natuurlijk zou ik de kamer delen met Lola. Albanië was niet meteen het eerste land waar ik aan dacht bij een schoolreis, maar ach, waarom niet? Hopelijk zou het iets beloven.

Met mijn boekentas stevig tegen mijn schouders geklemd wandelde ik door de gang richting mijn kluisje. Ik voelde de blikken van anderen op me gericht, maar misschien verbeeldde ik het me. Iedereen was bezig met zijn eigen kluisje. Toch voelde het vreemd om hier te zijn zonder Lola. Ik haatte het. "Lola, wacht maar als je terug bent," mompelde ik. "Ik zal je..."

Op dat moment botste ik tegen Eloise. Haar boeken vielen op de grond.

"Kijk uit waar je loopt!" gromde ze.

Ik keek om me heen. Haar drie vaste vrienden - Josie, Kevin en Will - waren er niet.

"Ik zag je niet," snauwde ik terug. Zonder nog iets te zeggen liep ik verder. Toen ik omkeek, zag ik dat haar vrienden inmiddels bij haar stonden. Eloise klaagde, Will raapte haar boeken op. Geen wonder, hij had al sinds de basisschool een zwak voor haar.

Mijn ogen dwaalden door de gang. Alsof ik iets zocht. Iets of iemand. Bij

mijn kluisje bleef ik staan en trok het open. Zonder Lola voelde alles anders. Normaal zou ik vandaag niet eens gekomen zijn, maar mijn moeder had erop aangedrongen. De eerste schooldag na de vakantie mocht ik niet missen.

Ik wierp een blik op mijn horloge. Twee blokuren wiskunde stonden op het programma. Daar had ik geen zin in. Met een zucht haalde ik mijn boek uit het kluisje en sloeg het dicht. De bel ging. Een golf van lawaai vulde de gang toen iedereen naar zijn klaslokaal liep. Ik klemde mijn boek tegen mijn borst. Heel even speelde ik met de gedachte om de school te verlaten, gewoon weg te lopen. Maar waarheen? En waarom?

"Iedereen naar zijn lokaal!" riep de leerlingbegeleider aan het einde van de gang.

Voor het lokaal bleef ik even staan voordat ik de deur opendeed.

Mevrouw Smith stopte met schrijven op het bord en keek op. "Juffrouw, ga snel zitten." Iedereen zat al neer. Veel keuze had ik niet. Er waren drie rijen met banken voor twee personen. Normaal zat ik achteraan in het midden, samen met Lola. Nu was ik alleen en alle andere plaatsen waren bezet. Ik slikte even en liep langzaam naar mijn vaste plek. De klas was gevuld met geroezemoes en gelach.

"Kan het wat sneller?" snauwde mevrouw Smith. "En neem je boek er ook maar bij!"

Ik ging zitten, helemaal alleen. Terwijl iedereen praatte en lachte, voelde ik me kleiner worden. Op dat moment nam ik een besluit: als Lola morgen nog steeds niet op school is, kom ik ook niet meer. Mijn moeder mag zeggen wat ze wil, ik kom niet.

"Jasmijn, je boek!" riep mevrouw Smith.

Ik schrok op, haalde het uit mijn tas en begon te schrijven. De wijzers van de klok kropen tergend langzaam vooruit. Tik. Tak. Ik telde de minuten. De seconden. Hopelijk was dit lesuur snel voorbij.

"Jasmijn, kun jij de volgende vergelijking oplossen?" vroeg mevrouw Smith plots.

Ik hoorde haar nauwelijks. Mijn gedachten waren ver weg.

"Jasmijn!"

"Euh... ja!"

"Wat is er met je aan de hand vandaag? Jij deed altijd actief mee in de les."

Op dat moment ging de deur open. Alle hoofden draaiden tegelijk naar de ingang. Een jongen van zeker een meter negentig stapte het lokaal binnen. Hij was lang en slank, met grijsachtige ogen en lichtbruin haar dat